

LADY WILKINSON SWORD

Viața nu este niciodată o colecție de ocazii.

Viața este o singură ocazie, care nu vine de două ori.

Așa a fost pentru mine.

În anii mei în francmasoneria italiană, recunoscută în ritualurile și tradițiile ei de Marea Lojă Unită a Angliei, am avut ocazia să iau parte la o întâlnire destul de neobișnuită.

Eram deja în Gradul al Treilea, dar am venit cu mentalitatea potrivită: aceea a unui Ucenic.

Nu era o ținută rituală.

Nu erau șorțuri, nici simboluri, nici cuvinte de învățat pe de rost.

Era doar o cină.

O cină la Londra.

Una dintre acele seri care par obișnuite cât le trăiești și devin extraordinare abia după mulți ani, când le înțelegi, în sfârșit, sensul.

Londra avea farmecul ei obișnuit.

Istoria părea să privească din fiecare clădire.

Coroana.

City-ul.

Cluburile private.

Instituțiile.

Tradițiile care trăiesc mai mult decât oamenii care le-au creat.

Prin experiențele mele profesionale de dinainte, din interiorul Gillette, și în acele locuri am dat, aproape din întâmplare, peste o poveste mult mai veche decât mine.

O poveste care nu aparținea francmasoneriei.

Nici afacerilor.

Aparținea Angliei.

Numele ei era Wilkinson Sword.

Sau poate ar fi mai corect să-i spun:

Lady Wilkinson Sword.

Pentru că unele companii produc profit.

Altele fac istorie.

Ea le făcuse pe amândouă.

Accentul îi era englezesc, purtarea elegantă, stilul rafinat.

Zâmbea prin anii pe care îi purta.

Știa că nu mai e tânără.

Pierduse ușurința tinereții, dar nu și limpezimea minții.

Intelectul îi rămăsese puternic.

Ideile îi rămăseseră ascuțite.

Ori de câte ori îmi vorbea, folosea acel ton aproape romantic al unei pisici bătrâne care toarce lângă șemineu și îmi pronunța mereu numele cu o mică imperfecțiune:

„Fernando...”

Nu avea nevoie niciodată să fie prezentată.

Îi era de ajuns să intre în încăpere.

Purta cu ea greutatea istoriei.

Trăise războaie, regi, regine, revoluții industriale, achiziții și ședințe de consiliu.

Văzuse oameni îmbogățindu-se.

Văzuse imperii dispărând.

Văzuse manageri convinși că sunt nemuritori.

Și totuși, era încă acolo.

Elegantă.

Tăcută.

Britanică.

În clipa aceea am înțeles că unele companii nu sunt deloc companii.

Sunt instituții.

Unele aparțin acționarilor.

Altele aparțin istoriei.

Lady Wilkinson Sword aparținea celor din urmă.

Iar eu începeam să-i aparțin, doar puțin, și ei.

Ferdinando